

Melléklet a 209. számú irományhoz.

Indokolás

„a védjegyek oltalmáról rendelkező törvények módosításáról és kiegészítéséről“ szoló törvényjavaslathoz,

A védjegyügyek az 1890. évi II., az 1895. évi XLI. és az 1913. évi XII. törvénycikkben nyertek törvényes szabályozást. Az érdekelt szakkörök kívánságára még az 1914. évben elhatározta a kereskedelemügyi kormány a védjegyek oltalmáról szoló törvények gyökeres módosítása mellett a védjegyügyekről egy egységes törvény alkotását, mihez képest még az 1915. év elején megbízást adott a védjegy-törvények revíziójára. E megbízás alapján elkészült törvénytervezet még az 1916-ik évben a szakkörök részére megküldetett. A közbejött háborús és forradalmi események azonban a javaslatnak nyugodt és szakszerű letárgyalását lehetetlenné tették. Minthogy a védjegyjognak lényeges szervezeti változtatásokkal járó általános revíziója hosszabb időt igényelne, jelen törvényjavaslat csupán a legsürgősebb módosítást, illetve szabályozást igénylő kérdéseket tárgyalja. Nevezetesen a védjegy-lajstromozási díjak felemelését eszközli; az érdekelttség óhajának engedve az együttes, vagyis a gazdasági célokat szolgáló egyesüléseket illető és azok tagjai által használható védjegyek kérdését szabályozza és az 1895. évi XLI t.-c. 8. és 9. szakaszainak hatályon kívül helyezése mellett az eddigi kihágásnak minősített védjegybitortást vétségnek minősíti.

1. §-hoz.

Az 1890. évi II. t.-c. 15. §-ában 5 forintban (10 K) megállapított védjegy-lajstromozási díjnak 100 K-ra való felemelését pénzünk elértéktelenedésén és az általános dráguláson kívül az a körülmény teszi indokolttá és sürgőssé, hogy a lajstromozást eszközlő kereskedelmi és iparkamarák az anyagok és munkaerők tetemes drágulása folytán évek óta ráfizetnek ebbeli teendőikre. Habár a lajstromozási díjak tervezett emelése mellett is alig érhetők el oly nagyságú bevételek, hogy azokból a kamarák a védjegyügyekkel kapcsolatos kiadásait fedezhetnék, a díjnak a tervezettnél nagyobb összegben való megállapításától tartózkodni kellett egyfelől a kereskedelem túlságos meg-

terhelésének elkerülése okából, másfelől mert a túl magas lajstromozási illeték sok kereskedőt visszatartott volna attól, hogy védjegyét bejegyeztesse, már pedig a védjegyek megfelelő oltalma nemcsak az érdekelt kereskedő céljait szolgálja, hanem a kereskedelmi forgalom realitásának és az üzleti tisztességnek egyik biztosítékát képezi, és így a fogyasztó közönség érdekeit is előmozdítja.

Az 1908 : XII. t.-c. XVII. cikke értelmében a lajstromozási illetékek 25%-a eddig Ausztriának volt megtérítendő; a megtérítés az Ausztriával fennálló közjogi viszony megszűnése folytán, természetesen megszűnik. Mint-hogy ezen 25%-os megtérítésre a kamaráknak eddig sem volt igényük, mint-hogy továbbá a központi védjegyhatóság kiadásai is óriási mértékben emelkednek, a szóbanlevő 25%-nak a központi védjegy-lajstromot vezető hatóság pénztárába leendő befizetését kimondani annál is inkább indokolt, mert e hatóság kiadásainak nagy részét Ausztria eddig megtérítette.

2—6. §-okhoz.

A lajstromozási illeték felemelése mellett az együttes védjegy kérdése az, mely sürgős szabályozást igényel. Eltekintve ugyanis attól, hogy jelenleg is már igen sok oly egyéni védjegy szerepel a lajstromban, mely annyiban együttes védjegy, hogy a védjegytulajdonos már előzetes megállapodásból kifolyólag megengedi, hogy a védjegyet más hasonló szakmabeli, vagy ugyanazon vidékbeli iparosok, áruik megjelölése gyanánt használhassák, az utóbbi időben keletkezett egyesülések az együttes védjegyek oltalmát mind jobban sürgetik.

Az ipari tulajdon védelmére 1883. évi március 20-án alakult párisi Unióra vonatkozó egyezménynek Brüsszelben 1900-ban és Washingtonban 1911-ben átvizsgált szövegének 7b) cikke (1913 : VIII. t.-c.) értelmében Magyarország is arra kötelezte magát, hogy olyan egyesülések védjegyeit, melyeknek fennállása törvényeinkkel nem ellenkezik, belajstromozásra elfogadja és oltalmazza akkor is, ha az egyesüléseknek ipari és kereskedelmi telepük nincs is. (Kollektív védjegy.)

A fentiek szerint az ország kötelezettsége arra terjed, hogy más országból származó védjegyet belajstromozzon és oltalmazzon; indokolt tehát, hogy az együttes védjegy oltalmában saját honosaink is részesüljenek.

Külföldön ezt az intézményt, legújabbban Németországban szabályozták az 1913. évi március 31-iki törvénnyel, Dániában pedig az 1913. évi április hó 29-iki törvénnyel.

A javaslat együttes védjegynek olyan védjegyet tekint, mely a gazdasági célokat szolgáló egyesülést illeti ugyan meg, mint jogosítottat, de a védjegyet a tagok használják, hogy áruikat megkülönböztessék oly személyeknek áruitól, kik nem tartoznak az egyesüléshez.

A bejelentésre jogosított alany gazdasági célt szolgáló jogképes egyesülés. Hogy mely egyesülés mikor jogképes, az az általános magánjogi és közjogi szabályok szerint bírálendő el; kétségtelen, hogy ide kell sorolni a kincstárt, törvényhatóságot, községet, stb.

Lehet, hogy az egyesülés maga is kifejt ipari tevékenységet és hogy neki is van telepe vagy vállalata, ez azonban az együttes védjegy szempontjából közömbös. Lehetséges, hogy az egyesülés kizárólag arra a célra alakul, hogy tagjainak együttes védjegyet bocsásson rendelkezésre úgy, hogy az a

gazdasági cél, melyet az egyesülés szolgál, nem az egyesülésnek saját célja, hanem a tagok célja; éppen ebben rejlik a nagy jelentősége ennek az intézménynek.

A kereskedelmi társaságok is jelenthetnek be együttes védjegyet, habár ez ritkábban fog előfordulni; pl. részvénytársaság lehet együttes védjegy tulajdonosa, de természetesen csak akkor, ha a részvények névre szólók és csak a részvénytársaság igazgatóságának hozzájárulásával ruházhatók át, mert a részvények teljes szabad forgalma ellenkezik az együttes védjegy céljával.

Ami már most az együttes védjegyet igénylő egyes tagoknak az egyesüléshez való viszonyát illeti, a tagot az egyesülés engedélyezésének (licentiatatus) kell tekinteni. Ezen licentiatatus alapján követelheti az egyesülés tagja, hogy az együttes védjegyet használhassa és hogy az egyesülés, mint a védjegy tulajdonosa, a törvény szerint őt megillető kizárólagossági jogot ne gyakorolja.

A licentia különben a tagnak nem adandó meg külön, az már ipso jure megadottnak tekintendő, mihelyt valaki tagja ily egyesülésnek; ez törvényen alapuló licentia.

Az együttes védjegy bejelentése csak annyiban tér el az ú. n. individualis védjegy bejelentésétől, hogy az egyesülés alapszabályai csatolandók. Lehetnek ugyan egyesülések, melyeknek nincsenek alapszabályaik, ilyeneknek meg kell engedni, hogy a társasági szerződést csatolják; ha pedig az sincsen, akkor az egyesülést olyan szabályzat alkotására kell utasítani, mely a javaslat 3. §-ában felsorolt adatokat tartalmazza.

Az együttes védjegy belajstromozására vonatkozólag a javaslat 3. szakaszában a szabadjelzés tekintetében tett rendelkezés szükségességét az illető vállalkozó érdeke indokolja. A szabad jelzés ugyanis azt jelenti, hogy az árun használt megjelölés (név, ábra, stb.) az árú fogalmával a vásárló közönség tudatában annyira összeforrt, hogy az árú származását illetőleg többé felvilágosítást nem nyújt. A szabadjelzés ismert volta azonban mindenkor az érdekelt forgalmi körökre értendő, már most lehetnek esetek, amikor a bejegyzendő együttes védjegy ezekben a forgalmi körökben általánosan ismeretessé vált. Ha ezek a forgalmi körök, mint tagok a bejelentő egyesüléshez csatlakoznak, nincs ok reá, hogy a védjegy bejegyzése szabadjelzés okából megtagadtassék.

Az együttes védjegy átruházhatatlansága az együttes védjegynek az egyesülés személyiségétől és rendeltetésétől való függőségéből és az együttes védjegy céljából következik; de az átruházhatatlanság a forgalom biztonsága érdekében is szükségesnek mutatkozik.

A törlési okokra nézve megjegyzendő, miszerint az egyesülés megszűnését magától értetődő törlési oknak kell elfogadni. De a védjegy jogosulatlan használata tekintetében az egyesülés részéről tört visszaélés is (pl. az egyesülés megengedi, hogy a védjegyet nem tagok is használják) feltétlenül törlési oknak tekintendő. A közönséget ugyanis meg kell óvni attól, hogy nem tagoktól is vásároljon, abban a hiszemben, hogy az eladó, az egyesülés tagja. Fontosságot nyer ez a kérdés pl. a bor és szeszes italok forgalma terén.

Természetesnek kell tekinteni végül azt a rendelkezést is, hogy az egyesülés vállalatának megszűnése okából a törlési eljárást megindítani nem lehet, mert az együttes védjegy szempontjából mellékes, vajjon az egyesülésnek van-e vállalata vagy nincs.

A védjegybitorlásnál többnyire a tag lesz az érintett és sértett fél és nem az egyesülés maga. Pl. kártérítés esetén lehet, hogy az egyesülésnek, mint ilyennek nincs is kára; ezért mindig figyelembe kell venni, hogy mennyiben és mily mértékben sértették meg a tag érdekét. Ilyen esetben tehát a kártérítéskövetelés egy harmadiknak okozott kárra van alapítva.

7.—8. §-okhoz.

Az 1895. évi XLI. t.-cikk 8. és 9. szakaszai akként módosíttatnak, hogy a 8. §-ban említett védjegysértések, valamint a 9. szakaszban említett visszaölések vétségeknek minősítetnek. Eltekintve ugyanis attól, hogy a szóban levő cselekmények az üzleti élet tisztessége szempontjából oly súlyos természetűek, hogy azoknak szigorúbb minősítése indokolt, — szükségessé teszi e minősítést az a körülmény is, hogy a tisztességtelen verseny elleni védekezésre szóló törvényjavaslat, mely a jelen javaslattal majdnem azonos anyagot tárgyal, az ott megállapított büntetendő cselekményeknek ugyancsak vétségekké való minősítését tervezi.

Budapest, 1921. évi február hó 23-án.

*Hegyeshalmi Lajos s. k.,
kereskedelmügyi m. kir. miniszter.*

264. szám.

A nemzetgyűlés közgazdasági, pénzügyi és igazságügyi bizottságának

együttes jelentése

„a védjegyek oltalmáról rendelkező törvények módosításáról és kiegészítéséről“ szülő 209. számú törvényjavaslat tárgyában.

Tisztelt Nemzetgyűlés!

A védjegyügyeket ez idő szerint három törvénynek: az 1890. évi II. t.-c., az 1895. évi XLI. t.-c. és az 1913. évi XII. t.-c. rendelkezései szabályozzák. E három törvényben szétszört intézkedéseknek egy egységes törvénybe való összefoglalására és a szabályozás bizonyos hiányainak pótlására a szükségérzet már évek óta megnyilvánult, minek folytán 1915-ben az akkori kereskedelemügyi miniszter megbízta a m. kir. szabadalmi tanács elnökét egy védjegytervezetnek kidolgozásával. E tervezet el is készült, mint-hogy azonban az mélyreható újításokat tartalmazott, a meghallgatott szakörök azoknak megvalósítását, tekintettel az akkori háborús viszonyokra, időszerűtlennek nyilvánították, minek folytán a tervezet további tárgyalása felfüggesztetett.

A jelenlegi idő szintén nem alkalmas mélyreható reformra a védjegyügy terén. Minthogy azonban az 1890. évi II. törvénycikk 15. §-ában a védjegy lajstromozási díját 10 koronában (illetőleg 5 frt.-ban) állapítja meg, mely összeg a mai árviszonyokkal arányban nem áll és távolról sem nyújt módot a lajstromozással járó és a kereskedelmi és iparkamarákat terhelő költségek fedezésére, kívánatosnak mutatkozott, hogy miként az állami, illetve hatósági szolgáltatásokért szedett díjak és illetékek úgyszólván az egész vonalon fölemeltettek, e díj is fölemeltessék. E szükségérzet adta meg a lökést a jelen novella megalkotására.

A díjfelemelésről szülő intézkedés azonban egy újítást is tartalmaz. A lajstromozási díj a multban ugyanis teljes összegében az illető kereskedelmi és iparkamarának jutott, amely a lajstromozást végezte. A javaslat rendelkezése szerint ezentúl a díjnak csak 75%-át kapja az illető kamara, 25%-át ellenben az állam, illetve a kereskedelemügyi minisztérium, a m. kir. szaba-

dalmi bíróság útján. A védjegyek ugyanis központilag a m. kir. szabadalmi bíróságnál is belajstromoztatnak, amely feladatot a bíróság eddig díjtalanul teljesített. Az irodai költségek azonban az általános drágulás folytán annyira emelkedtek, hogy ezeknek fedezésére minden bevételi forrást fel kell használnunk és ezért a lajstromozási díj egy részét az állam részére kell biztosítanunk. Gondoskodni kellett erről annyival inkább, mert hiszen az utódállamokkal kötendő kereskedelmi szerződések tartalmát még nem ismerjük és így nem tudhatjuk, hogy nem fog-e azok kötésénél felmerülni annak szükségessége, hogy a lajstromozási díj egy részét — mint az eddig Ausztriával szemben történt — átengedjük az illető utódállamnak?

A jelen alkalmat a kereskedelmi kormány egyben fel akarja használni a védjegyügy terén még kétrendbeli intézkedésre. Az egyik az ú. n. együttes (kollektív) védjegyek intézményének meghonosítása, melyet a gazdasági élet már eddig is megkívánt és amely védjegyjogunk rendszerébe különös mennyiségek nélkül beilleszthetők.

A kollektív védjegy meghatározását maga a törvényjavaslat 2. §-a tartalmazza. Az 1890. évi II. t.-c. csak azoknak a védjegyeknek ügyét szabályozza, melyek egy-egy vállalat árúinak megjelölésére használtatnak. Eddig nem volt reá mód, hogy egyesülések közös védjegyet alkalmazzanak árúikon, holott erre a kereskedelmi forgalomban nem kevésbé van szükség, mint az egyéni védjegyre (pl. egyes bortermő vidékek termékeinek védelme céljából).

Az ipari tulajdon védelmére 1883. évi március hó 20-án alakult párisi Unióra vonatkozó egyezménynek Brüsszelben 1900-ban és Washingtonban 1911-ben átvizsgált szövegének 7. b) cikke (1913 : VIII. t.-c.) értelmében Magyarország is arra kötelezte magát, hogy olyan egyesülések védjegyeit, melyeknek fennállása törvényeinkkel nem ellenkezik, belajstromozásra elfogadja és oltalmazza akkor is, ha az egyesüléseknek ipari és kereskedelmi telepük nincs is. (Kollektív védjegy.)

A fentiek szerint az ország kötelezettsége arra terjed, hogy más országból származó védjegyet belajstromozzon és oltalmazzon; indokolt tehát, hogy az együttes védjegy oltalmában saját honosaink is részesüljenek.

Külföldön ezt az intézményt legújabbban Németországban szabályozták az 1913. évi március 31-iki törvénnyel, Dániában pedig az 1913. évi április hó 29-iki törvénnyel.

Az együttes védjegyet igénylő egyes tagot az egyesülés engedményesének (licentiatus) kell tekinteni. Ezen licentiatus alapján követelheti az egyesülés tagja, hogy az együttes védjegyet használhassa és hogy az egyesülés, mint a védjegy tulajdonosa, a törvény szerint őt megillető kizárólagossági jogot ne gyakorolja.

A licentia különben a tagnak nem adandó meg külön, az már ipso jure megadottnak tekintendő, mihelyt valaki tagja ily egyesülésnek; ez törvényen alapuló licentia.

Az együttes védjegy belajstromozására vonatkozólag a javaslat 3. szakaszában a szabadjelzés tekintetében tett rendelkezés szükségességét az illető vállalkozó érdeke indokolja. A szabadjelzés ugyanis azt jelenti, hogy az árún használt megjelölés (név, ábra stb.) az árú fogalmával a vásárló közönség tudatában annyira összeforrt, hogy az árú származását illetőleg többé felvilágosítást nem nyújt. A szabadjelzés ismert volta azonban mindenkor az érdekelt forgalmi körökre értendő; már most lehetnek esetek, amikor a bejegyzendő együttes védjegy ezekben a forgalmi körökben általánosan ismeretessé vált. Ha ezek a forgalmi körök, mint tagok a bejelentő egyesü-

léshez csatlakoznak, nincs ok rá, hogy a védjegy bejegyzése szabadjelzés okából megtagadtassék.

A novellának harmadik intézkedése a védjegysértésnek a jövőben fokozottabb mértékben, vagyis kihágás helyett vétségként való megtorlására irányul. Az itt figyelembe jövő cselekmények ugyanis az üzleti élet tisztessége szempontjából oly súlyos természetűek, hogy azoknak szigorúbb minősítése indokolt, szükségessé teszi e minősítést az a körülmény is, hogy a tisztességtelen verseny elleni védekezésre szóló törvényjavaslat, mely a jelen javaslattal majdnem azonos anyagot tárgyal, az ott megállapított büntetendő cselekményeknek ugyancsak vétségekké való minősítését tervezi.

A bizottság a törvényjavaslaton csupán háromrendbeli módosítást talált szükségesnek. Az egyik magát a díjemelést érinti, amelyet nem tart elég magasnak, tekintettel arra, hogy időközben az osztrák köztársaság törvényhozása szintén felemelte a védjegy belajstromozásáért fizetendő díjat és pedig 200 koronára. Ha tehát most az Ausztriában bejegyzendő magyar védjegyek tulajdonosai 200 koronát fizetnek a belajstromozásért, nincs akadálya annak, sőt teljes mértékben indokolt az, hogy mi is legalább ugyanannyit követeljünk a nálunk belajstromozásra jutó osztrák védjegyek tulajdonosaitól. Ezért a bizottság a javaslat 1. §-át olyképp véli módosítandónak, hogy annak második bekezdésében »100 K« szavak helyett »200 K« tétessenek.

A másik módosítás mindössze arra irányul, hogy a 3. §. második bekezdésében utalás történjék az 1890 : II. t.-c. 3. §-ának 3. pontjára.

A bizottság által eszközölt harmadik módosítás a 9. §-ra vonatkozik, melynek második sora »hajtja végre« szavak után a következő szöveggel egészített ki: »s annak életbeléptetése iránt a kereskedelemügyi m. kir. miniszter rendeleti uton intézkedik«.

Mindezek alapján tisztelettel kérjük a t. Nemzetgyűlést, hogy a védjegyek oltalmáról rendelkező törvények módosításáról és kiegészítéséről szóló törvényjavaslatot úgy általánosságban, mint részleteiben az általunk javasolt módosítással és pótlással együtt tudomásul venni és a jelentést jóváhagyni méltóztassék.

Kelt Budapesten, az együttes bizottságnak 1921. évi április hó 27-én tartott üléséből.

*Sallay János s. k.,
az együttes bizottság elnöke.*

*Karafiáth Jenő s. k.,
az együttes bizottság előadója.*

Következik a védjegyek oltalmáról rendelkező törvények módosításáról és kiegészítéséről szóló törvényjavaslat tárgyalása.

Az előadó urat illeti a szó.

Karafiáth Jenő előadó: T. Nemzetgyűlés! Azok között a vagyonértékű eszmei javak között, amelyekre nézve a törvény a jogosultnak a tulajdonhoz hasonló kizárólagos jogot biztosít, tudvalevően legnagyobb jelentőséggel bír a védjegy. Miként tudni méltóztatik, a védjegy ép úgy szolgál az ipari és gazdasági termékek egymástóli megkülönböztetésére, mint ahogy a személynév szolgál az egyének megkülönböztetésére, és főjelentősége épen abban rejlik, hogy akit e jog kétségtelenül megillet, az a kereskedő, iparos vagy termelő, a megkülönböztető jegyet jogositva van akként használni, hogy annak használatából minden más harmadik személyt kizár.

A védjegy eredete őskori népszokásokra vezethető vissza, melyek a tulajdon felismerését lehetővé tenni célozták. Nagy szerepe volt a védjegynek a középkori kereskedelmi szokásokban és tulajdonképpen a signa mercatoria volt a jelenlegi védjegy eredeti alakja. A védjegy azonban, mely eredeti formájában, amint említettem, az illetéktelen használat ellen alkalmazott ismertetőjelként szerepelt, voltaképpen akkor emelkedett igazi jelentőségre, amikor egyes államok az ipari tulajdönt hatályosabb büntetőjogi védelemben kezdték részesíteni.

Az európai államok már a XIX. század elején ismerték fel a védjegy óriási közgazdasági jelentőségét és ugyyszólván alig maradt kulturállam, amely szabályozatlanul hagyta volna az ipari jogok védelmét. A magyar törvényhozás csak az 1873-ban tartott bécsi kiállítással kapcsolatban egy alkalmi törvényben foglalkozott először evvel a kérdéssel, az 1872. évi XXIV. tcikkben, majd később a büntetőtörvénykönyvnek, az 1878. évi V. tcikknek 413. §-a rendelkezett először az iparjegyek védelméről, mely szakasz több mint egy negyedszázadja már hatályon kívül helyeztetett. Ezek azonban csak alaki természetű törvények voltak, úgy hogy voltaképpen a haladó államok követelményeinek megfelelően csupán az 1890. II. tcikk, az 1895. XII. tcikk és az ezt módosító 1913. évi XII. tcikk foglalkozott a kérdéssel. Ezek a törvények oldották meg tehát az iparpolitikának eme legfontosabb problémáját.

Természetesen azonban ez a probléma is az idők múlásával revízióra szorult. Amint az indokolásból is kitűnik, már az 1914. évben elhatározta a kereskedelmi kormány a védjegyek oltalmáról szóló törvények revízióját és csupán a közbejött rendkívüli események gátolták meg a kormányt annak keresztülvitelében. A gyökeres revízió most is hosszabb időt venne igénybe, ennél fogva a kereskedelmi kormány szerint az mutatkozott kívánatosnak, hogy egyelőre csupán a legégetőbb kérdések szabályozása történjék

meg és ez foglaltatik a most bemutatott törvényjavaslatban.

A szabályozás három irányban mozog. Egyrészt szükségesnek tartjuk, hogy a lajstromozási díjak a valutáris viszonyoknak megfelelően emeltesse, másodsor szükségesnek mutatkozik, hogy a kollektív védjegy oltalmában részesítsük saját honosainkat is, harmadsor, hogy az eddig kihágásnak minősített védjegybitorlás ismét véttségé minősíttessék.

Tisztelettel kérem tehát, hogy a védjegyek oltalmáról szóló törvényjavaslatot abban a módosított és pótlással ellátott szövegezésben, amelyben azt a közgazdasági, igazságügyi és pénzügyi együttes bizottság elfogadta, általánosságban és részleteiben elfogadni méltóztatassék. *(Helyeslés.)*

Elnök: Kiván még valaki szólni? *(Nem.)* Ha senki sem kíván szólni, a vitát berekesztem.

Kérem a t. Nemzetgyűlést, méltóztatik-e a védjegyek oltalmáról rendelkező törvények módosításáról és kiegészítéséről szóló törvényjavaslatot a közgazdasági, igazságügyi és pénzügyi együttes bizottság szerkezetében általánosságban a részletes tárgyalás alapjául elfogadni, igen vagy nem? *(Igen.)* Igen. Tehát határozatképpen kijelentem, hogy a törvényjavaslat általánosságban a részletes tárgyalás alapjául elfogadtatott.

Következik a részletes tárgyalás. Első sorban a cím.

Birtha József jegyző *(olvassa a törvényjavaslat címét és 1—9. §-ait, amelyek észrevétel nélkül elfogadtatnak).*

Elnök: A törvényjavaslat ekképpen a közgazdasági, igazságügyi és pénzügyi együttes bizottság szerkezetében általánosságban és részleteiben elfogadtatott. Harmadsori olvasására nézve legközelebb fogok napirendi indítványt tenni.

Ezzel, tisztelt Nemzetgyűlés, a mai napirendet elvégeztük.

Mielőtt az interpellációkra áttérnénk, napirendi javaslatot kívánok tenni a Nemzetgyűlés legközelebbi ülésére és napirendjére vonatkozólag. *(Halljuk! Halljuk!)*

Tekintettel arra, hogy holnap, csütörtökön, Urnapja van, javaslom, hogy a Nemzetgyűlés legközelebbi ülését a jövő pénteken, május hó 27-én, délelőtt 10 órakor tartsa. Én azt hiszem, hogy az egész Nemzetgyűlés kívánságának teszek eleget, mikor tekintettel arra, hogy Nemzetgyűlésünknek illusztris tagja, gróf Apponyi Albert születésének 75. évfordulóját és közéleti sikerdus működésének 50 éves évfordulóját üli, azt javaslom, hogy ezt a napot szánjuk arra, hogy a Nemzetgyűlés szerencsekívánatait és az ő nagy érdemeinek elismerését tüzzük ki tárgyal. Semmi egyéb nem lenne tárgya a pénteki ülésnek. *(Tetszés és helyeslés.)* Méltóztatnak ezen elnöki javaslatomat elfogadni? *(Általános helyeslés.)* Akkor ezt határozatképpen mondom ki és az ülést öt percre felfüggesztem.

Minden egyes védjegy lajstromozásáért 200 K díjat kell fizetni. Ennek az összegnek 75 %-a a lajstromozást fogantató kereskedelmi és iparkamara pénztárát, 25 %-a pedig a központi védjegylajstromot vezető kereskedelemügyi minisztérium (szabadalmi bíróság) pénztárát illeti.

2. §. Ipari célú jogképes egyesülések — ideértve ipari tevékenységükben az államkincstárt és a többi közjogi személyeket is, — még ha az árúk előállítására, vagy forgalomba helyezésére berendezett vállalatuk nincs is, lajstromozás végett oly védjegyeket is jelenthetnek be, amelyeket tagjaik saját vállalataik árúinak megjelölésére használni jogosultak (együttes védjegy, kollektív védjegy).

Az együttes védjegyre a védjegy törvényeknek a védjegyre vonatkozó szabályait az alábbi 3—6. §-okból folyó eltérésekkel kell alkalmazni.

3. §. Az együttes védjegyet bejelentő egyesülésnek alapszabályait (illetőleg társasági szerződését vagy szabályzatát) a m. kir. szabadalmi bíróságnál és az illetékes kereskedelmi és iparkamaránál be kell mutatni. Az alapszabályokban meg kell jelölni: az egyesülés nevét, székhelyét, célját és képviselőjének módját, valamint azt, hogy az együttes védjegyet kik és milyen feltételek mellett használhatják; továbbá, hogy a tagtól a védjegy használatát mily okból lehet megvonni és végül, hogy a tagokat védjegybitorlás esetében mily jogok illetik és mily kötelezettségek terhelik. Az alapszabályoknak minden későbbi változtatását a szabadalmi bíróságnál és a kereskedelmi és iparkamaránál szintén be kell jelenteni. Az alapszabályokat mindenki megtekintheti.

Az együttes védjegy lajstromozása szabadjelzés (1890 : II. t.-c. 3. §-ának 3. pontja) okából akkor nem tagadható meg, ha az árúk megjelöléseként oly vállalkozók körében volt általánosan ismeretes, kik a bejelentő egyesülésnek tagjai.

Az együttes védjegy bejelentésének és lajstromozásának díja az 1. §-ban megállapított összeg ötszöröse.

A lajstromban az együttes védjegyet kifejezetten, mint illyent kell megjelölni.

4. §. Az együttes védjegy bejelentésén és belajstromozásán alapuló jogot átruházni nem lehet.

5. §. Az együttes védjegyet az 1890 : II. t.-c. 21. §-ában, valamint az 1895 : XLI. t.-c. 3. és 4. §-ában felsorolt eseteken felül — még pedig bárkinek kérelmére — törölni kell, ha az egyesülés megszűnt, vagy ha az egyesülés eltúrte, hogy az együttes védjegyet jogosulatlanul használják. A vállalat megszűnése okából az együttes védjegyet nem lehet törölni.

6. §. Az együttes védjegy bitorlásából kifolyólag megindított eljárás során megállapított jogok kiterjednek az egyes tagnak okozott kár megtérítésére is.

7. §. Az 1895 : XLI. t.-c. 8. és 9. §-a hatályon kívül helyeztetik és helyükbe a következő szöveg lép:

Aki kizárólagos használati jogot mást illető védjeggyel jogtalanul ellátott árút, ezt tudva forgalomba hoz, vagy árúsít, úgyszintén aki valamely védjegyet ily célból utánoz, az, amennyiben cselekménye súlyosabb büntető rendelkezés alá nem esik, vétséget követ el s hat hónapig terjedhető fogházzal és ötszáz koronától húszezer koronáig terjedhető pénzbüntetéssel büntetendő.

A mellékbüntetésként kiszabott pénzbüntetést behajthatatlansága esetében helyettesítő szabadságvesztésbüntetés tartama egy évet nem haladhat túl.

A jelen §. rendelkezéseit kell alkalmazni azok ellen is, akik belföldi termelő, iparos vagy kereskedő nevével, cégével, címerével vagy üzletének elnevezésével jogtalanul megjelölt árukat — ezt tudva — forgalomba hoznak, vagy árúsítanak, továbbá azok ellen, akik ily célból a felsorolt jelzéseket tudva előállítják.

8. §. A jelen törvény 7. §-ában meghatározott vétségek tekintetében az eljárás a kir. járásbíróóságok hatáskörébe tartozik.

9. §. Ezt a törvényt a kereskedelemügyi m. kir. miniszter és a m. kir. igazságügyminiszter hajtja végre s annak életbeléptetése iránt a kereskedelemügyi m. kir. miniszter rendeleti úton intézkedik.

XXIII. TÖRVÉNYCIKK

az 1920/21. évi állami költségvetésről.⁽¹⁾

(Kihirdettetett az Országos Törvénytárnak 1921. évi június hó 22-én kiadott 10. számában.)

1. §. Az 1920/21. évre a magyar szent korona országainak rendes kiadásai:

Nyolc milliárd négyszázharmencnégy millió ötszáznyolcvannyolcezer ötszázötvenhat koronában;

átmeneti kiadásai:

Tíz milliárd hétszázhetvenhárom millió negyvennyolcezer kilencvenkilenc koronában;

beruházási kiadásai:

Egy milliárd három millió egyszázötvenkétezer koronában állapítatnak és ajánltatnak meg.

2. §. Ezek az összegek a következő fejezetek, címek és rovatok szerint oszlanak meg:

A) Rendes kiadások.		korona		korona	
I. FEJEZET. A kormányzó tiszteletdíja az 1920. évi II. t.-c. 2. §-a alapján		3.000,000		III. FEJEZET. Nemzetgyűlés:	
II. FEJEZET. Kormányzói hivatal és a magyar királyi főudvarnagyi bíróság:				1. A főrendiház kiadásai:	
1. Kabinetiroda:				Személyi járandóságok	355,748
Személyi járandóságok	565,645			Dologi kiadások	37,000
Dologi kiadások	238,000			2. A nemzetgyűlés kiadásai:	
2. Katonai iroda és testőrség:				Személyi járandóságok	11.349,209
Személyi járandóságok	12.441,321			Dologi kiadások	2.783,500
Dologi kiadások	6.292,119			3. A nemzetgyűlési őrség kiadásai:	
3. Gazdasági iroda:				Személyi járandóságok	1.175,588
Személyi járandóságok	3.931,154			Dologi kiadások	10,000
Dologi kiadások	4.639,170			IV. FEJEZET. Nyugdíjak:	
Közterhek	20,000			1. Nemzetgyűlés	433,250
4. M. kir. főudvarnagyi bíróság:				2. Legfőbb állami számvevőszék	266,600
Személyi járandóságok	151,980			3. Közigazgatási bíróság	459,070
Dologi kiadások	63,000			4. Miniszterelnökség	747,086
				5. Külügyminisztérium	163,000
				6. Belügyminisztérium	9.171,000
				7. Pénzügyminisztérium	10.610,000
				8. Kereskedelemügyi minisztérium	14.930,700
				9. Földmívelésügyi minisztérium	5.161,600

(1) A törvényjavaslatot a pénzügyminiszter 1920 szept. 14-én nyújtotta be 130. sz. a. — A nemzetgyűlés pénzügyi bizottságának jelentése: 1921 ápr. 26. 263. sz. a. Nemzetgyűlési tárgyalás: 1921 máj. 6., 7., 9., 10., 11., 12., 20., 21., 23., 24., 31., jún. 1., 2., 3., 6., 7., 8., 9., 10. a 185., 186., 187., 188., 189., 190., 191., 192., 193., 194., 198., 199., 200., 201., 202., 203., 204., 205., 206. üléseken; harmadszori olvasás: 1921 jún. 11. a 207. ülésben.

nemes fém, ékszer, drágakő, gyöngy stb.) kivitele tárgyában kibocsátott valamely tilalmat megszegte vagy kijátszotta, illetve azt megkísérelte, az általános jövedéki büntető rendelkezések szerint büntetendő. Ily esetekben a cselekmény tárgyául szolgáló értéket a bíróságnak el kell kobozni.

2. §. A jelen törvény 1. §-a alapján kiszabott pénzbüntetéseket a pénzügyi tárca keretében kell elszámolni, a befolyt összegekből a pénzügyminiszter megfelelő jutalomban részesítheti azt, aki a kihágások felfejtésével és felderítésével erre rászolgált.

3. §. A jelen törvény 1. §-a alá eső azok a cselekmények, amelyeket az úgynevezett tanácsköztársaság ideje alatt követtek el, nem büntethetők.

4. §. A jelen törvény alapján elbírált esetekben a vagyonadóról szóló 1916. évi XXXII. t.-cikk 38. §-ának rendelkezéseit nem kell alkalmazni.

5. §. Ez a törvény kihirdetésének napján lép életbe és azt a pénzügyminiszter és az igazságügyminiszter hajtja végre.

XXI. TÖRVÉNYCIKK

a postai díjmentesség megszüntetéséről.⁽¹⁾

(Kihirdetett az Országos Törvénytárnak 1921. évi június hó 18-án kiadott 9. számában.)

1. §. A jelen törvény életbelépésével a postai díjmentesség megszűnik és hatályukat veszti mindazok a törvényes rendelkezések és más szabályok, amelyek postai díjmentességet állapítanak meg, kivéve azokat, amelyek a m. kir. posta, távirda és távbeszélő hatóságaitól és hivatalaitól eredő posta-, távirda- és távbeszélő szolgálati postaküldeményeknek, továbbá amelyek a nemzetközi postaszerződésben nyilvánított postaküldeményeknek postadíjmentességét állapítják meg.

A jelen törvény életbelépése után postai díjmentességet egyáltalán nem lehet engedélyezni.

2. §. A postai díjmentesség megszűnése alapján a m. kir. államkincstár ellen semmiféle kártérítési vagy más követelést nem lehet támasztani.

3. §. A jelen törvényt a m. kir. kereskedelemügyi miniszter a m. kir. pénzügyminiszterrel egyetértve hajtja végre s életbe léptetése iránt a m. kir. kereskedelemügyi miniszter rendeleti úton intézkedik.⁽²⁾

XXII. TÖRVÉNYCIKK

a védjegyek oltalmáról rendelkező törvények módosításáról és kiegészítéséről.⁽³⁾

(Kihirdetett az Országos Törvénytárnak 1921. évi június hó 18-án kiadott 9. számában.)⁽⁴⁾

1. §. A védjegyek oltalmáról szóló 1890: II. t.-c. 15. §-a következőképen módosítatik:

(1) A törvényjavaslatot a kereskedelemügyi miniszter 1921 márc. 14-én nyújtotta be 245. sz. a. — A nemzetgyűlés pénzügyi és közigazgatási bizottságainak jelentése: 1921 ápr. 29. 266. sz. a. Nemzetgyűlési tárgyalás: 1921 máj. 25. a 195. ülésben; harmadszori olvasás: 1921 máj. 30. a 197. ülésben.

(2) E t.-c.-et a 18,492/921. K. M. sz. r. 1921 júl. 1-ével léptette életbe (Bp. K. 142. sz.). — Végrehajtásáról az 1921 jún. 23. 17,551/921. K. M. sz. r. szól (Ig. K. XXX. 434.).

(3) A törvényjavaslatot a kereskedelemügyi miniszter 1921 febr. 23-án nyújtotta be 209. sz. a. — A nemzetgyűlés közigazdasági, pénzügyi és igazságügyi bizottságainak jelentése: 1921 ápr. 27. 264. sz. a. Nemzetgyűlési tárgyalás: 1921 máj. 25. a 195. ülésben; harmadszori olvasás: 1921 máj. 30. a 197. ülésben.

(4) Védjegyek oltalmáról szóbnak: 1890: II., 1895: XLI., 1913. XII. t.-c.